

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΑΙΜΟΝΙΟ

ΤΙΣ τὸ εὐμορφο καὶ γελαστό χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, ποῦ ἔμενα κάμποσο καιρό, ἓνα καλοκαίρι, ἡ ζωὴ κυλοῦσε τόσο ἀπλοϊκῇ καὶ πρωτογενῇ, ποῦ, ἂν καὶ ἦταν σχεδὸν εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀπέχει χιλιάδες μίλια μακριὰ ἀπὸ τὸ κέντρον. Τόσο πολὺ τὸ εἶχε ξεχάσει ὁ πολιτισμὸς καὶ δὲν ἦρχετο νὰ τὸ ἐξημερώσῃ. Περνοῦσε μονάχα ἀπ' ἔξω πρωτῶ-βράδῳ — παρακάτω ἦταν ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ — σφύριζε, κάπνιζε καὶ βροντοκοποῦσε, τῇ νύχτα μάλιστα σὰν δράκοντας τῆς μυθολογίας μὲ τὰ δυὸ φωτερὰ τοῦ μάτια, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐγγίσῃ, χωρὶς — φαίνεται — νὰ τὸ πολυπροσέξῃ. Καὶ ἔτσι, τὸ εὐμορφο καὶ καταπράσινο χωριό, ἦταν βυθισμένο στὴ μοναξιά καὶ στὴ γαλήνη μιᾶς νάρκης πνευματικῆς, ποῦ, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ξέρω ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν ἐλσεινολογήσῃ κανεὶς ἢ νὰ τὴν ζηλεύσῃ.

Ἡ σπιτονοικοκυρά μου, ποῦ ἔμενε στὸ χαμόγειο πάτωμα, αὐτὴ κι' ὁ ἄνδρας τῆς, χωρὶς παιδιὰ, χωρὶς σκυλιά, ποῦ λέει ὁ λόγος, ἦταν τύπος πονηρῆς καὶ κουρκουσούρας χωρικῆς. Αἰωνίως τὰ ἔβαζε μὲ τῆς ἄλλες τῆς γειτόνισσες, κοντινὲς ἢ μακρινές. Ἡ μιὰ τῆς μύριζε, ἡ ἄλλη τῆς βρωμοῦσε, τὴν παρακάτω δὲν τὴν χώνευε. Γιὰ τὸν καθένα: ἄνδρα, γυναῖκα, παλληκάρι, κορίτσι, θαῦρισκε νὰ πῇ κάποιον κουσοῦρι. Ἐτρώγετο μὲ τὰ ρούχα τῆς. Διαρκῶς εἶχε τὰ νεῦρα τῆς, τῆς γκρίνιες τῆς, τῆς παραξενειές τῆς. Ὁ ἄντρας τῆς, ἔωτάρης, ἔλεγε συχνὰ ἀπ' τὸ πρωτὶ στὰ χωράφια καὶ στὰ ἀμπέλια του. Καὶ σὰν γύριζε τὸ βράδῳ κατάκοπος, ἔπεφτε κι' αὐτὸς στὸ στόμα τῆς Ἀσήμεως, τῆς γυναῖκας του.

— Βρὲ γυναῖκα, τῆς ἔλεγε καμμιά φορά, δὲν συμμαζεύεις καὶ λιγάκι τὴ γλῶσσα σου.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! τοῦ ἀγριομιλοῦσε ἐκείνη. Κύτταξε καλὰ, γιὰ θὰ με πιάσουν πάλι τὰ νευρικά μου. Αἱ, ποῦ στὸ λέω!

Κ' ἐκεῖνος, ἐκλείνε τὸ στόμα του, ἔκανε ἀπομονή, ὅπως ἔλεγε,

καὶ ξεκινούσε στὴ ταβερνίτσα τοῦ χωριοῦ νὰ τραβήξῃ κἄνα βρετσινᾶτο νὰ πᾶν τὰ φαρμάκια κάτω.

Ἕνα Σάββατο πρωτὶ ξαφνίζομαι ἀπὸ φωνές στριγγές, σὺν νᾶσφαζαν καμμιὰ ἀγγελάδα. Ἦταν ἡ Ἀσήμω. Ποιὰ ἄλλη; Μὲ κἄποια εἶχε μαλλώσει, ἐκεῖ κοντά, ἄλλαξε μαζί της χονδρὰ καὶ πικρὰ λόγια καὶ τόσο συγχύστηκε, ποὺ τὴν ἐπιασαν τὰ νευρικά της. Ἐπесе κάτω σπαρταρώντας, χτυποῦσε τὰ χέρια της, φώναζε, μούγκριζε, ἄφριζε, καὶ στο τέλος λιποθύμησε ἀλαλόφωνη.

— Μπρέ, γιὰ τὸ θεό! Τρεχάτε καὶ θὰ τὰ τινάξῃ ἡ κακομοῖρα.

Πετάχτηκα κ' ἐγὼ κάτω, νὰ δώσω χεῖρα βοηθείας. Ἐτρεξαν ἀπὸ τριγύρω κ' ἡ γειτόνισσες. Ἡ μιὰ ζητοῦσε νὰ τὴν ξελιγοθυμήσῃ μὲ ξεῖδι. Ἄλλη τῆς ἔτριβε τὰ χέρια. Ἄλλη

τῆς ἔκανε ἀέρα μὲ τὴ σκούπα. Καὶ μιὰ γρη῏ πολὺῆρη, κατασταλαγμένη ἐδῶ καὶ χρόνια στὸ χωριό, ἂν καὶ ἦταν γέννημα-θρέμμα τῆς Πλάκας ἀπ' τὴν Ἀθήνα, καταπιάστηκε νὰ τῆς κἀνῃ ξόρκια. Ἀναφε λίγο λιθάνι σ' ἕνα κεραμίδι, τὴν σταυροκόπησε, κι' ἄρχισε νὰ μασσοῦλίζῃ μὲ τῆς ξεδοντιασμένες μασσέλες της κἄτι ξορκισμοὺς ὁδικούς της.

— Μά, χριστιανές τοῦ θεοῦ! ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω. Δὲν φωνάζετε καλλίτερα τὸ γιατρό;

— Ποιό γιατρό; Τὸ χωριό μας δὲν ἔχει τέτοιο πρᾶμμα! Ξορκισμένος νᾶνε! Καὶ τί ξέρουν οἱ γιατροί, παιδάτσι μου, ἀπὸ δαῦτες τῆς ἀρρώστειες; μοῦ ἀπῆντησεν ἡ γρηγοῦλα. Αὐτὰ εἶνε θεϊκὰ πράγματα.... Νά, ταχειά, ὅπου νᾶνε, θάρρηθ ὁ ἄντρας της νὰ τὸν σκοτώσῃ....

— Ποιὸν νὰ σκοτώσῃ;... εἶπα τρομαγμένη.

— Ποιὸν ἄλλον; Τὸν ὅξ' ἀπὸ ὁῶ!... Τὸ δαιμόνιο!...

— Τὸ δαιμόνιο;

— Καὶ βέβηρος! Τὸ δαιμόνιο, ὅξ' ἀπὸ λόγου σου, κοπέλλα μου!

— Μπορεῖ νᾶνε κι' ἀδασκαμός, κυρὰ Παγῶνα! τῆς παρετήρησε μιὰ χωρική.

— Ὅ,τι καὶ νᾶνε, θέλει σκότωμα.

Τέλος πάντων, ἐκεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐπλάκωσε κι' ὁ ἄντρας τῆς Ἀσήμω. Εἶδε τὴ σκηνὴ καὶ τὸ σούσουρο καὶ τὰ χάλια τῆς Ἀσήμω καὶ δὲν ἔχασε καιρό. Ξεκρέμασε ἀπ' τὸν τοῖχο τὸ τουφέκι τοῦ κυνηγιοῦ, τὸ γέμισε μὲ μπαρουτι, τὸ στούμπωσε μὲ χαρτί κι' ἐτοιμάστηκε νὰ σκοτώσῃ τὸ δαιμόνιο.

— Σσσσσσσς!... ἔκαμαν ὅλες κ' ἐσταυροκοπήθηκαν μὲ ἱερὰν σιωπὴν κ' εὐλόαβειαν.

Καὶ ὁ καλὸς χωρικός, ἀφοῦ περιέφερε τὴ ματιά του στοῦ ταδάνι,

σάν νά ζητοῦσε τὸ δαιμόνιο — λές καί ἦταν
μπεκάτσα νά τὴν κτυπήσῃ στό φτερό — ση-
μάδεψε, καί ἓνα μπάμ! ἀκούστηκε ἀπ' τὸ
τουφέκι. Τὸ ξαναγέμισε ἄλλες δυὸ φορές καί
ξανακτύπησε τὸ φανταστικό δαιμόνιο.

— Σὺ Κύριε! ἐψιθύριζαν ἡ θεοσεβούμενες
χωρικές.

Στὴν τρίτη τουφεκιά, ἀμέσως, ἀκούστηκε
ἓνα: "Α α α χ! τῆς Ἀσήμες, σάν νά ξαλά-
φρωσε ἀπὸ κάποιον βάρος ποῦ τῆς ἐπλάκωνε
τὴν καρδιά. Καί τὴν ἴδια στιγμή, ἐκεῖ ποῦ
φαινότανε τοῦ πεθαμοῦ, ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς,
σηκώθηκε δλόρθη, φρέσκη-φρέσκη, γελαστή,
καί ἔκανε τὸ σταυρό τῆς!

— "Ἐλα, Παναγιά μου! Σὲ καλὸ μου. Μοῦ
πέρασε.

— Τᾶειδες, κοπέλλα μου, μοῦ εἶπεν ἡ γρηοῦλα. Σοῦ τῶλεγα καί
δὲν τὸ πίστευες! Μὰ ποῦ τὰ καταλαβαίνετε σεῖς ἡ γραμματιζού-
μενες αὐτὰ τὰ πράγματα, ποῦ εἶνε ἀπὸ θεοῦ!

— Τᾶειδα, κυρά Παγώνα! Ἔχεις δίκιο, τῆς εἶπα.

Καί ἔφυγα ἀποσβολωμένη μὲ τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ὑποβολῆς. Καί
ἐσυλλογιζόμουν: πότε τάχα θὰ ξεκινήσῃ ὁ πολιτισμός ἀπὸ τὴν
Ἀθήνα, ὥπλισμένος μὲ ἓνα ἄλλου εἶδους πολὺκαννο, νά σκοτώσῃ
τελειωτικά ὄχι μόνον τὸν ὄζ' ἀπ' ἐδῶ τῆς Παγώνας, ἀλλὰ καί
ὅλα τὰ ἄλλα δαιμόνια ποῦ σκιάζουν καί ἀσχημίζουν τὸ εὐμορφο
καί δλόδροσο χωριὸ τῆς Ἀσήμες;

ἈΘΗΝΑ Γ. ΜΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

ΠΟΙΟΣ δὲν τὸ ξέρει τὸ νησί μὲ τῶν τσαμῶν τὰ δάση,
ποῦ βροῖακει ὁ Ἑρῶτας σκιά, π' ἀνθεῖ τὸ καθαμπάσι;
ποῦ τὸ στολίζει φορεσιὰ μὲ πράσινα ἀιλάζι,
κ' ἔχει τὴ σκέφι τοῦ ἀγοριοῦ, τοῦ κοριτσιοῦ τὸ ράζι;

Σάμπως παιδὶ στὴν κλίνη του ἀγγελοκατωμένο
κοιμάται μέσ' στοῦ Μαρμαρᾶ τὸν κόρφο ξαπλωμένο,
κ' ἡ στρώση του μοσχοβολᾷ μὲ τ' ἄνθια τοῦ ἀλαδάνου,
κ' ἔχει γιὰ κουνουπιέρα του τὸν οὐρανὸ ἀπὸ πάνου!

(Χάλη Κων/λεως)

ΔΗΜ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ